No. 110. 1841.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 13 September.

INGEZONDEN STUKKEN.

Boekbeschouwing.

STAATKUNDIG-FINANCIELE BESCHOUWINGEN, *uitgegeven door den Schryver van* MISSISIPPI, *eerste stuk.*

CONVERSIE DER NATIONALE UITGESTELDE SCHULD, *oorsprong en gevolgen*, enz. enz. *door* LOUIS DRUCKER; *Amsterdam*, *Gebr.* DIEDERICHS, 1841.

Wij hadden juist weinige dagen te voren een artikel gesteld, (*Vlissingsche Courant* 6 September,) waarbij wij poogden, de wettigheid, regtvaardigheid en billijkheid te betoogen van het plan, door den minister ROCHUSSEN, ter conversie van de uitgestelde schuld voorgedragen, — (*) toen wij dit boekske van den schrijver ter beoordeeling ontvingen.

« Pas op," klonk het bij ons van binnen, toen wij de voorrede gelezen hadden, — « pas op, dat gij met on- « partijdigheid leest en oordeelt; dat uwe eigene, vrij « vast gevestigde en geopenbaarde gevoelens, waarmede « de schrijver van dit boekske gansch niet instemt, u « jegens zijn werk niet onregtvaardig doen zijn. of — « gij zijt een onbevoegd, een ontrouw beoordeelaar."

Ons, (na die inwendige vermaning vernomen te hebben,) zoo vast mogelijk in den zadel gezet, en het voornemen opgevat hebbende, om, ten einde nog vaster te zitten, iets als het bovenstaande aan het hoofd onzer beoordeeling te plaatsen, ten einde den lezer een gepast wantrouwen jegens onze critiek in te boezemen, en ons zelven daardoor nog meer aan banden te leggen, — vingen wij onze aandachtige lezing van dat werkje aan.

Reeds bij de lezing der voorrede, hadden wij bevonden, dat de schrijver lijnregt met ons in gevoelen verschilt omtrent datgene, wat men, bij de behandeling dezer zaak, *verkregene regten* noemt. Hij beweert, dat de houders zulke regten niet maar alleen bezitten, krachtens de wet van 1814, maar, *hoofdzakelyk ook krachtens de wetten van* 9 *Februari* 1818 *en* 27 *December* 1822; en om te bewijzen, dat de wetgevende magten die *verkregene regten* zelve erkend hebben, haalt hij uit de inleiding der wet van 25 December 1824 de volgende woorden aan:

« en dat het alzoo noodig is, in het vereenigd belang der « schatpligtigen en van de schuldeischers van den Staat, « by den tegenwoordigen koers der uitgestelde schuld en « kansbiljetten, maatregelen te nemen, welke zonder de VER- « KREGENE REGTEN derzelve in eenigen opzigte te krenken, « het Amortisatie-Sijndicaat in staat kunnen stellen," enz.

Dat nu de houders van uitgestelde schuld en kansbiljetten *verkregene regten* bezaten; dat het Gouvernement hun de waarde dier stukken, welke dan ook, verschuldigd was en bleef, zal wel niemand ontkennen; de vraag is slechts: behoort het OOK tot die verkregene regten:

1°. dat de uitgestelde schuld niet anders dan bij *jaarlyksche* loting zal mogen worden geamortiseerd?

2°. dat er telkens 5 millioen, volgens de wetten van 1818 en 1822, en niet maar p. m. 4 millioen, volgens de wet van 1814, in W. S. moeten overgaan?

Dit willen wij nu eens zoo onpartijdig, als wij vermogen, onderzoeken.

Tot beantwoording der *eerste* vraag is ons reeds dadelijk de wet van 1824 zelve behulpzaam. Door te bevelen, dat er op eens over 25 jaren te gelijk zou worden uitgeloot, toont de wetgever middagklaar, het NIET onder de verkregene regten der houders te rekenen, dat er *jaarlyks* zal worden uitgeloot. Hij verklaart zich daarbij bevoegd, de uitloting over zulk een groot getal jaren vooruit te doen, als hij voor de belangen der schatpligtigen en der schuldhouders oorbaar zal achten.

Wel verre wijders, dat diezelfde wet van 1824 (zoo als de schrijver beweert,) in haar *dispositief* geenen twijfel zou overlaten, dat de wetgever onder de *verkregene regten* der houders ook zou begrepen hebben de voordeelen, bij de wet van 1818 en die van 1822 aan die houders geschonken, — begint de wetgever, na van die verkregene regten gewag te hebben gemaakt, met in de *eerste* plaats op te noemen *de wet van 1814*, zeggende:

« *Gelet op de wet* TOT HERSTEL DER NATIONALE SCHULD *van den 14 Mei 1814*" welke hij daarmede bewijst, voor den grondslag te houden van de verkregene regten, over welke hij zoo even sprak. Hij let voorts ook op de wetten van 1818 en 1822, maar zeker ook, en wel voornamelijk, omdat hij die bij *deze* wet wilde wijzigen, er aan wilde derogeren, omdat hij geheel iets anders doen wilde, dan hetgeen dáárbij bepaald en toegezegd was, — eene JAARLIJKSCHE *uitloting* van 5 millioen kansbiljetten van uitgestelde schuld namelijk.

En de schrijver zal ons hier niet toevoegen: « die *wy-* « *ziging*, die *verandering* verminderde geenszins de voor- « deelen, bij de wetten van 1818 en 1822 aan de hou- « ders toegekend." Wij zouden dan zeggen: De houders, van welke het *nu* bleek, dat het lot hen in de eerste 25 jaren niet had willen begunstigen, (iets, dat, hadden zij de voordeelen bij de wetten van 1818 en 1822 *blyven* behouden, *niet* zou zijn gebleken, en daardoor hunne stukken eene veel hoogere zou hebben doen behouden,) deze houders zullen uwe bewering logenstraffen, evenzeer als de wet-zelve in hare considerans, waar zij zegt, dat ook in het belang der SCHATPLIGTIGEN maatregelen moeten worden genomen.

Hoe konden de *schatpligtigen* hier bij te pas komen, indien men geen voordeel *voor de schatkist* op het oog had, en vanwaar moest dit voordeel komen, zoo niet van de houders der onuitgeloot blijvende stukken?

De wet van 1824 bewijst dus juist het omgekeerde van hetgeen de schrijver stelt. Zij bewijst, dat de wetgever de voordeelen, bij de wetten van 1818 en 1822 toegekend, NIET ALS VERKREGENE REGTEN AANMERKTE, aan welke hij onbevoegd was te derogeren.

Hij derogeerde, toch, *by die wet-zelve*, aan die voordeelen. (*)

Nu zal men misschien zeggen: hij derogeerde daaraan *alleen met opzigt tot de* UITLOTING, niet ten aanzien van het bedrag, dat jaarlijks tot W. S. zou moeten overgaan: *dat* bedrag behield hij, en toonde daardoor de voordeelen in *dit* opzigt, bij de wetten van 1818 en 1822, als *verkregene regten* te beschouwen, aan welke hij niet roeren mogt.

Wij bewezen, dat de wetgever, door de wetten van 1818 en 1822, *op het stuk der uitloting*, te wijzigen, zich de magt tot verandering dier wetten toekende, zelfs bij de voorkennis die hij bezat, dat daardoor het meerendeel der houders, ogenblikkelijk en nog langdurig, gewigtige schade zoude ondervinden. Maar eilieve, op welken grond zou hij zich nu *onbevoegd* geacht hebben, slechts eene uitloting van 4 millioen jaarlijks te bepalen?

Wat had de bepaling eener uitloting van 5 millioen voor hem *meer* verbindends, dan die, dat deze JAARLIJKS zouden worden uitgeloot? Was bij het niet zelf, die dit beide zóó *gratuit* bepaald had, zonder aan de houders eenige nieuwe verpligting, eenigen nieuwen last op te leggen; en wanneer hij zijn werk in het *eene* opzigt mogt wijzigen, waarom ook niet in het *andere*? Omdat hij er de houders door zou benadeelen? Maar hij deed dit werkelijk het meerendeel der houders, door *de wyze van uitloting* te veranderen, en hij deinsde daarvoor niet terug; hij hield zich daartoe geregtigd; waarom zou het nadeel der houders hem dan hebben kunnen verbieden, ja wettiglijk verhinderen, de som van 5 millioen uitloting op 4 te verminderen?

Men zal het na dit alles moeten toestemmen, dat de wetgever dit niet naliet, omdat hij zich onbevoegd rekende, in de wetten van 1818 en 1822, en de daarbij ook ten dezen toegekende voordeelen, verandering te brengen, (want het tegenbewijs is er,) maar omdat hij het niet bestaanbaar achtte met of bevorderlijk voor 's lands crediet; en dit — (zooveel kunnen wij wel toegeven,) — omdat hij nog zoo kort te voren eerst bij die twee wetten, *in het belang van datzelfde crediet*, eene uitloting van 5 millioen had bevolen.

Na alzoo te hebben aangetoond, dat de wetgever de voordeelen, bij de wetten van 1818 en 1822 aan de houders toegekend, *niet* als verkregene regten beschouwde, aan welke hij niet vermogt te derogeren, — ontstaat de vraag: *waar* zijn dan de regten der houders, aan welke de wetgever gebonden is?

Men kan, om hierop te antwoorden, niet anders dan terug gaan tot de wet van 1814, « *tot herstel der nationale schuld*" doch behoort daarbij dan ook op den *geheelen* inhoud dier wet, en niet maar alleen op art. 8 derzelve, acht te geven. *Regten* hebben de houders op eene rentgevende waarde, hun door het Gouvernement eenmaal te verstrekken, voor de stukken hun krachtens die wet ter hand gesteld. *Regten*, om die waarde op eenen bepaalden tijd te ontvangen hebben zij *niet*, dan voor zoover de financien van den Staat den wetgever zullen veroorloven te *blyven* doen, wat hij zich bij art. 8 voorstelde te doen: waarbij echter geene wederkeerige verbindtenis, geene vrijwillige toetreding van de schuldhouders plaats vond, maar alleen een *voorschrift* door den wetgever gegeven werd. *Regten* heeft daarentegen het Gouvernement, om ook de uitgestelde schuld *te vernietigen*, en dit zoo spoedig, als de fondsen daartoe door de Staten-Generaal aan te wijzen het zullen veroorloven; niet maar alleen uit kracht van het hoogste belang van den Staat, hetwelk den wetgever magtigt, zijne eenmaal gegevene *voorschriften* naar dat belang te wijzigen en te regelen, maar ook volgens art. 25 der wet van 1814 zelve. Was in dit artikel *alleen* gesproken van *inkoop* van *uitloting*, — zij die beweren, dat hier een wederkeerig contract gesloten is, zouden kunnen volhouden, dat er moest *ingekocht* of *uitgeloot* worden, maar er staat ook: OF VERNIETIGING, en dit is genoeg om te doen zien, dat, zelfs al bestond er een bilateraal contract, de wetgever nog geenszins de voorwaarden van hetzelve zou schenden, door tot *vernietiging* der uitgestelde schuld, *zonder inkoop of uitloting*, over te gaan. En zegt men, « daar- « mede moeten dan de contracten ter andere zijde toch « eerst genoegen nemen." Wij antwoorden: zij deden dit reeds bij de sluiting van het contract, toen zij den wetgever magtigden, tot de vernietiging over te gaan in zoo een zoodanig geval. Dat zij zich het regt niet voorbehielden, om te concurreren tot de beoordeeling, *op welke wyze* die vernietiging billijk zou plaats vinden, bewijst, of dat zij te dezen genoegzaam vertrouwen in den wetgever stelden, *of* dat deze laatste, bij het contract, die beoordeeling aan zichzelven wilde voorbehouden, en hem dezelve dien ten gevolge door de andere partij is gelaten.

Wij redeneren hier, gelijk men ziet, nog in de onderstelling, dat er een wederkeerig contract gesloten is; doch wij volharden in onze meening, dat zulks geenszins het geval is, maar dat alleen een financiele maatregel door den wetgever werd bevolen, die ieder, op straffe van schade, *verpligt* werd, na te leven.

Is nu het goed regt aan de zijde van den wetgever, in ieder geval bewezen, om tot *de vernietiging* der uitgestelde schuld over te gaan, en de wijze hoe daarvan te regelen, dan vervalt een groot deel der redeneringen van den schrijver als van zelve, hetgeen wij in een volgend N°. hopen aan te toonen met die bescheidenheid, waarop zijne kunde en gewigtige arbeid, in andere opzigten, hem de billijkste aanspraak geven.

(*) In dat artikel, gelijk in meerdere vroegere, is een aantal *drukfouten* ingeslopen, zoo als b. v. om maar iets te noemen, in de 2e kolom 2e bladz. — 25 pct. in plaats van 52, enz. De lezer wijte *ons* die fouten niet, naardien wij slechts zelden gelegenheid erlangen, de proeven onzer stukken zelf te corrigeren.

(*) De schrijver-zelf noemt op bladz. 16 hetgeen bij de wet van 1824 bevolen werd, « EENE BETREURENSWAARDIGE MAATREGEL," voor wie anders of meer, dan voor de schuldhouders?

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 3. September. De groote hofzaal in het sedert anderhalf jaar weder opgebouwd winterpaleis te St. Petersburg, is in den nacht van den 22. laatstleden ingestort, waardoor al de kostbare schilderijen, standbeelden en vazen, die zich daar bevonden, ten eenenmale vernield zijn. Men begroot de schade op verscheiden millioenen roebels. Menschenlevens heeft men bij dit ongeluk niet te betreuren.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 8 September. Men herinnert zich de bijzonderheid van den armen St. Lodewijks-ridder, die op de straten van Parijs pasteitjes verkocht. Volgens een dagblad van Barcelona ziet men heden in die stad iets ergers, te weten een' kapitein,

die, in volle uniform en met de epauletten op den schouder, op de straat bedelt.

— Het onweder] van ll. Vrijdag avond, den 3n, heeft op verscheiden plaatsen, door hagelslag en op andere wijs, hier en daar schade gedaan. In het departement van de Eure heeft de orkaan, die het verzelde, vele boomen ontworteld en de hagel vele veldvruchten vernield. Bij de brug van Asnières is een boom door den bliksem getroffen en een man onderstboven geworpen. Op den weg naar Roubaix zijn verscheiden boomen verbrijzeld; maar te Rijssel, waar men anderhalf uur na elkander twee donderbuijen gehad heeft, zou de bliksem een groot ongeluk kunnen veroorzaakt hebben; hij is namelijk in eenen boom geslagen, die slechts veertig schreden van het kruidmagazijn stond, en heeft denzelven in twee stukken gescheurd, van welken het grootste een eind weegs weggeworpen geworden is.

— De Gazette des postes bevat een Petersburger berigt van den 20. Augustus, zakelijk hierop nederkomende;

« Onze stad (Petersburg) is met een groot onheil bedreigt geweest. Eergisteren is er brand ontstaan in de coulissen van een onzer drukst bezochte schouwburgen. Eene flikkering door het scherm heen ontwarende, dacht men dat zulks veroorzaakt werd door het vuurwerk, waarmede het stuk beginnen moest; het publiek juichte alzoo en klapte in de handen, toen eensklaps een acteur op het voortooneel verscheen en den kreet brand! deed hooren. Een algemeen gelach dekte dezen kreet en niemand scheen aan eenig gevaar te willen gelooven; de directeur deed alzoo het scherm ophalen. Nu deed het zien der vlammen aan alle kanten een akelig noodgeschrei opgaan, en tevens greep thans ook hier plaats hetgene, bij het ontstaan van ongemak in talrijke vereenigingen steeds het meest te duchten is. De menigte drong in eenen zoo digten klomp op den uitgang in, dat zulks eene opstopping veroorzaakte, en de zaal niet ontruimd kon worden dan met achterlating van een aantal dooden en verwonden. De politie, aan welke in Rusland uitsluitend het regt voorbehouden is, om bij openbare rampen bijstand te verleenen, had nog niet kunnen toesnellen, toen een man uit het volk, zich midden in de vlammen stortend, op eene andere gesloten deur toesprong en dezelve voor de nog aanwezigen open sloog. Door dien ingang is men voorts met de bluschmiddelen binnen gedrongen, en heeft men den verderen brand gestuit. Den volgenden dag heeft die man, uit handen van den Keizer zelven, een eereteeken en een brevet tot een jaarlijksche pensioen (van omstreeks 1000 Nederlandsche guldens) ontvangen.

— Onlangs is, wegens overtreding der verordeningen op de visscherij, eene inwoner van Neuilly veroordeeld, die tot zijne verdediging aanvoerde, dat hij visschen vong maar niet vischte. Immers, zeide hij, is visschen, de bewoners der wateren met net, hengel, of eenig ander soortgelijk werktuig, in zijne magt brengen; welnu niets zoodanigs heb ik gedaan; de visschen loopen mij in de hand. Ten einde dit te begrijpen, zal het best zijn te hooren, wat de advocaat Barillon, nadat het punt van regten ten nadeele van zijnen cliënt beslist was, omtrent deszelfs levensbijzonderheden verhaalde, met hoop om belangneming en medelijden voor hem te verwekken en dus zoo mogelijk of hem nog te doen vrijspreken of de hoegrootheid der straf te verminderen.

« Is er al de quaestio juris (zei de advokaat) zoo bestaat er echter in het geval eene quaestio facti, die niet veel van uwen tijd zal wegnemen en toch omstandigheden aanbiedt, welke de schuld van den aangeklaagde verminderen. Die omstandigheden hebben iets zeer zonderlings en zeer buitengemeens. Drague is een duiker, en wel de wonderlijkste, de stoutmoedigste, ja ik mag wel zeggen de vermetelste duiker, die er leeft. Hij heeft de kunst van duiken, van onder het water te blijven en van de visschen met de hand te vangen, tot studie van geheel zijn leven gemaakt.

« Onze duiker is als het ware een amphibie, en de natuur schijnt hem het voorregt verleend te hebben, om het zeer lang onder water te kunnen uithouden. Hij is het voorwerp der bewondering van al de visschers te Neuilly; zelfs heeft hij de eer gehad de oplettendheid van een doorluchtig persoon, den Kroonprins, op hem te vestigen. Z. K. H. heeft hem uitgedaagd een bewijs te geven van al het buitengewone, dat men van hem vertelde. Terstond dook Drague in de rivier en kwam weldra weder boven met een' grooten visch in elke hand.

« Een ander geval uit Drague's leven zal u, mijne heeren, misschien nog wonderbaarder voorkomen, en misschien als eene gunstige omstandigheid voor hem mogen werken. Onder het eiland van Neuilly bestaat eene uitholing; de rivier vormt er eene soort van tunnel, maar een tunnel dat vol water staat. Drague merkte op, dat die holte tot wijkplaats diende aan een gedrogtelijken visch, eenen reus der wateren, die er sedert verscheiden jaren leefde en zeker ontzettende schade aan de vermenigvuldiging der overige visschen had toegebragt. Het was namelijk een snoek van zesde-half voet lang.

« Zoudt gij wel willen gelooven, dat Drague reeds sedert een jaar lang dien dwingeland des strooms eenen onverzoenlijken oorlog heeft aangedaan; hij vervolgt hem, gelijk de snoek de kleinere visschen vervolgt. Men had op het kasteel van de worstelingen tusschen den stouten duiker en den grooten roofvisch hooren spreken en eenen dag bepaald om die zonderlinge soort van vischvangst bij te wonen. Het was in de maand Julij 1840; doch er kwamen hoogst ernstige gebeurtenissen tusschen beide; de oogen keerden zich van de Seine naar de Middellandsche zee en van den snoek op Engeland: op deze wijs heeft de Oostersche vraag den monster-visch gered.

« Doch om tot iets ernstiger te komen. Ik moet u zeggen, mijne heeren, dat Drague ten minste zoo veel menschen gevischt heeft als visschen. Drie jaren geleden, toen te Courbevoye drie honderd personen, die zich op eenen grooten steiger gewaagd hadden, in de rivier vielen, heeft Drague alleen er twaalf aan eenen gewissen dood ontrukt. Ook is hij, gelijk ik gezegd heb, de bewondering aller inwoners van Neuilly."

De heer Barillon heeft echter de vrijspraak van Drague niet mogen verr...

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE den 8 September. Op aanstaanden vrijdag den 10 dezer vertrekken HH. KK. HH. Prins en Princes Frederik der Nederlanden, benevens de jonge Prinses Louise, van Hoogstderzelver buitenverblijf de Paauw naar het kasteel Schildau, gelegen in de nabijheid van Erdmansdorff in Silezië. Na op dat kasteel, zijnde eene bezitting van H. K. H. Prinses Frederik, eenige dagen vertoefd te hebben, zullen de Vorstelijke Personen de reis aannemen naar Potsdam, en na een insgelijks kortstondig verblijf aldaar, herwaarts terug keeren.

— Z. M. de Koning heeft dezer dagen een kostbaar en fraai geschenk van Z. M. den Koning der Franschen ontvangen, bestaande in eene porceleinen tafel, uit de beroemde fabrijk van Sèvres, versierd met een schilderstuk van de keurigste uitvoering.

ROTTERDAM, den 8. September. Met genoegen ziet men uit het gedrukt verslag van de handelingen der laatst gehouden jaarlijksche vergadering van de Maatschappij der Nederlandsche Letterkunde te Leijden, dat eene commissie benoemd is, bestaande uit de heeren Siegenbeek, Clarisse, Doijer, Schrant, Bergman, en den Secretaris voor de briefwisseling la Lau, ten einde in de maandelijksche vergadering van October een verslag uit te brengen over de geschiktste middelen, om de meer en meer toenemende taalverbastering, ten gevolge vooral van overhaaste en onbekookte vertalingen uit het hoogduitsch en fransch, en daaruit voortvloeijende invoering van allerlei aan ons nederduitsch taaleigen vreemde woorden, zooveel mogelijk tegen te gaan en te stuiten.

— Uit Groningen meldt men van 1 September:

« Heden morgen, omstreeks half 10 ure, ontwaarden twee vrouwen, die aan de Langekade, binnen deze stad, water wilden scheppen, een pakje met een wit lint omwonden, en daaraan vastgehecht een telhout, onder een vlot. Eene dezer vrouwen, dit pakjo, uit nieuwsgierigheid, naar zich halende, deed het open, en ontdekte daarin een pasgeboren kind, waarvan de funiculus umbilicalis zelfs niet was afgebonden, en welks beentjes, om het pakje een meer vierkant voorkomen te geven, geheel krom gebogen waren. De regterlijke magt heeft zich dadelijk, geadsisteerd door een geneeskundige, ter plaatse begeven, waar de ontdekking geschied was, doch niettegenstaande alle nasporingen is, zoo ver wij vernomen hebben, de dader of daderes van dit gruwelfeit tot nog toe niet ontdekt."

VENLO, 2 September. Het onweder, hetwelk gisteren nacht in onze nabuurschap woedde; is zeer noodlottig geweest. Ten half twee ure sloeg de bliksem in eenen hoek van de schuur, behoorende tot eene pachthoeve onder Stralen in Pruisen, waarvan de Graaf van Varo eigenaar is De pachter zag den bliksem inslaan en de vlam zich dadelijk verspreiden, zoodat hij naauwelijks den tijd had zijne paarden en rundvee in veiligheid te brengen; drie varkens zijn echter verbrand. Ook het woonhuis met den inboedel zijn eene prooi der vlammen geworden, en van het ingezamelde koren op den zolder en van twee afzonderlijke mijten is niets gered geworden.

MENGELINGEN.

In eene restauratie te Parijs trad voor eenige dagen een jong mensch, die zich deed bedienen met oesters, een hoen en ossenvleesch. Zoodra hij aan het laatste begonnen was, deed hij den restaurateur roepen, en zeide hem: « Mijnheer, de politie moest u uw bedrijf verbieden; het is schandelijk." — « Wat meent gij?" antwoordde de restaurateur, door deze toespraak verschrikt. « Ik wil zeggen, dat het schandelijk is het publiek te bedriegen en de gezondheid in gevaar te brengen. Gij geeft paardenvleesch, in plaats van ossenvleesch." — « Het is laster." — « Het is waarheid; dat stuk is paardenvleesch; ik ben er zeker van, want ik ben een kweekeling der veeartsenijschool te Alfort. Het bedrog is te erg, om niet gestraft te worden; ik ga terstond naar de commissaris van politie om proces-verbaal te laten opmaken, en wij zullen de gevolgen van deze zaak zien."

De restaurateur, door dezen toon van verzekering ontsteld, begon te denken, dat hij wel door zijnen slagter konde bedrogen zijn. Overigens zoude, ook in de veronderstelling dat de beschuldiger ongelijk had, de opspraak door de tusschenkomst van den Commissaris van politie veroorzaakt, schade doen. De voorgewende kweekeling der veeartsenijschool te Alfort werd dus verzocht, geen gevolg aan deze zaak te geven; hem werd zelfs schadevergoeding voor zijn slecht ontbijt aangeboden; maar het jonge mensch liet zich bezadigen en vertrok, zonder naar de rekening te vragen, die men hem ook niet gaf. Naauwelijks waren tien minuten sedert zijn vertrek verloopen, of men ontdekte, dat hij twee vorken en een lepel had medegenomen. Men trachtte hem te achterhalen, doch te vergeefs.

STATISTIEK VAN HET HUISSELIJK GELUK IN FRANKRIJK

In de drie jaren 1837, 38 en 39 kwamen in Frankrijk niet minder dan 2222 verzoeken tot echtscheiding voor, eene ronde som, doch geen stichtelijk resultaat. Bij dezelve behielden de vrouwen het overwigt: 2109 verzoeken werden door haar ingeleverd! slechts 113 verzoeken geschiedden van den kant der mannen, en onder deze werden 73 daartoe door echtbreuk der vrouw, 4 door hare veroordeeling tot eene onteerende straf, en 36 door zware mishandelingen van de zijde der vrouw bewogen. Daarentegen gaven aanleiding tot het verzoek om echtscheiding door de vrouwen: 95 door echtbreuk van den man, 45 door diens veroordeeling en 1969 door zware mishandeling door de mannen! Wellevend oud Frankrijk, waar zijt gij gebleven! Van de 2222 verzoeken werden 1618 bevestigd, 174 verworpen, terwijl slechts 430 teruggenomen werden.

De *Frankforter Ober-Postambts Zeitung* meldde onlangs het volgende: Te Moskau leeft tegenwoordig de weduwe van een koopman in leder, die den ouderdom van honderd zeven en vijftig jaren bereikt heeft. Op den ouderdom van honderd drie en twintig jaren is zij voor de vijfde maal gehuwd; zij beweert dien hooge ouderdom te danken te hebben aan hare geregelde levenswijs; zij is nog in het bezit van alle hare verstandelijke vermogens, en hoopt, met Gods hulp haar twee honderdste jaar te bereiken. Hare zinspreuk is: de natuur is de beste leermeesteres. Zij heeft nooit eene gevaarlijke ziekte gehad.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende Artikelen te MIDDELBURG,

9 September 1841.

De Nederlandsche Mudde.		De Nederlandsche Mudde.	
2 Jar. Walch. Tarwe	f 10,25	Boekweit . . .	f 7,00
Jarige dito . .	« 9,75	O. Zomergarst .	« 4,80
Nieuwe dito . .	« 8,50	*Nieuwe* Winter Garst	« 3,90
Jarige Zeeuwsche dito	« 9,00	N. Zomer dito . .	« 3,90
N. Zeeuwsche dito	« 8,00	Walch. Paardenb.	« 5,25
J. Zeeuwsche Rogge	« 7,00	Zeeuwsche dito . .	« 5,00
N. dito	« 5,50	Raapolie .	f 52,50 p. vat.
W. Groene Erwten	« 6,50	Patentolie .	« 55,00 « «
W. Koolzaad . .	« 13,50	Lijnolie .	« 40,00 « «
Z. dito	« 13,00	Lijnkoeken	f 00,00 de 100 st.
Haver	« 3,50		

Tarwenbrood het Ned. Pond 19 cent. Masteluinbrood 17 cent. Roggenbrood 15 cent.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 11 September. Sedert den 7 dezer zijn alhier ter reede gekomen;

Voor Antwerpen bestemd:

Aeolus, B. E. Kock, Bremen, stukgoederen; Elba, W. Potter, Sivilie, zoethout; Emanuel, J. Olsen, Cohtenburg, houtwaren, Elisabeth, J. Kroger, Hamburg, stukgoederen; de drie Gebroeders, J. Nommels, Hormerseel, Haver; de Maria, A. R. Arssten, Liverpool, klipzout; Britisch queen, M. M. Keane, Liverpool stukgoederen en passagiers; Marie Antoinette, P. Ockett, Liverpool, klipzout; Albert, H. Gissin, Londen, stukgoederen; Eugène, J. J. Reeners, Hull, manufacturen; Leopold den eersten, J. Coppijn, Schiedam, stukgoederen; Margareth, J. Honeij, Liverpool, klipzout en stukgoederen; The Soho, Whitcombe, Londen, stukgoederen; der Alte Peter, P. T. Audries, Archangel, lijnzaad; Franciscus, J. W. Meijer, St. Petersburg, stukgoederen; Jenaij, J. E. Larssen, Winden, houtwaren; Aurora; H. Schale, Norden, raapzaad; Catharina, E. H. Lucht, Norva, deelen.

Voor Gend bestemd:

De Gelina, J. Christoffersen, St. Petersburg, lijnzaad; Johanna Cornelia, H. Seeuwen, Rotterdam, suiker; The Ophile, P. Lacroix, Rochefort, steen.

Voor Brussel bestemd:

De Commercie, C. F. Gaukema, Londen stukgoederen.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild:

The Nelson, R. Munkma, Dundel, tarwe; Diana, O. Nahmens, Hull, schors; Henriette Charlotte, J. F. Assiduous, Rostock, ballast; Albertina, H. K. Potswijd, avontuur, ballast; Emeline, J. B. Bradhering, Rostock, ballast; Gondola, J. Rennie, Newcastle; Vitorie, L. Ricke, Riga; Erb-Gross-Hertog Friedrich, H. Kraatto, Avontuur, alle drie met ballast; Johanna Christina, B. Olsen, Koppenhage, stukgoederen; Anna Magaretha, H. P. Kiender, Oostzee; Caroline, S. Carniek, Newcastle, beide met ballas; Tintern, J. Odis, Londen; The Nijmpt, M. Calgin, Londen, beide met tarwe.

Van Vlissingen gezeild:

Lowland Lass, P. Taylor, Sunderland, ballast.

Van Gend gezeild:

De kleine Herman, L. Gauthier, Riga, ballast; Union, H. L. Ditmers, Hamburg, suiker.

BATH, den 7. September. Gedurende de maand Augustus, zijn aan het kantoor van In- en Uitklaring, Expeditie en Betaling alhier, de navolgende schepen Ingeklaard: 42 met stukgoederen, 46 met graan en zaad, 65 met zinksteen, 18 met passagiers, 4 met kalk, 3 met speeken, 1 met glaswerk, 14 met houtwerk, 58 ledig, 6 met brandhout, 1 met tabaksteelen, 3 met hardsteen en straatkeijen, 2 met steenkolen, 1 met molensteenen, 2 met doornik, en brussels, aarde, 2 met meubelen, 1 met houtskolen, 1 met dijkmaterialen, 5 met boekweit, 1 met beijen, 1 met duigen, 1 met oud vaatwerk; waarvan 149 onder Nederlandsche en 129 onder Belgische vlag, te zamen 278 schepen.

Uitgeklaard, 24 met stukgoederen, 15 met graan en zaad, 1 met zinksteen, 1 met mestproppen, 4 met biezen, 29 met gerst, 6 met vlas, 24 met passagiers 6 met droogevisch, 13 met haardasch, 7 met beer, 2 met houtwerk, 4 met haring, 5 met kaas, 93 ledig, 2 met meekrap, 2 met hoepen, 13 met hooi, 2 met ongez. hout, 1 met turf, 2 met wol, 1 met genever, 1 met oud ijzer, 1 met turfsteen en 1 met bruinsteen; waarvan 151 onder Nederlandsche en 108 onder Belgische vlag, te zamen 259 schepen. Totaal generaal 537.

Alles uitgezonderd de stoomschepen, visch- en mosselvaartuigen.

Te Vlissingen, bij C. J. DE SWART.